

Habakuk

Reimmichlova povest podomačena — Z dovoljenjem založbe

Bila je nenavadno lepa: srednjevelika, vitka, s plavimi, valovitimi lasmi, s svetlimi, sanjavimi očmi in čudno mikavnim obrazom. Vedra in vesela je bila, skoraj bi dejal, da lahkomiselna, s svojo prijaznostjo in postrežljivostjo pa si je ljudi po vrsti pridobila. Kar je bilo kmečkih njenih let, tiste je kar tikala kakor kaka domačinka; njo pa so seveda morali vikati.

Pogosto in rada se je menila s pismonošem Habakukom. Njegovemu imenu, njegovi postavi in zunanjosti se je večkrat od srca nasmejala. Ali kmalu je spoznala, da jo fant s svojim znanjem prekaša. Zato mu ni zamerila, če se je tudi v njeno delo vtikal, in ga je pri mesečnih obračunih celo sama klicala na pomoč.

Nekega dne je dejala na pol za šalo na pol zares:

»Habakuk, ti bi bil prav čeden fant, ko bi le te kapucinske brade in tega indijanskega klobuka ne imel.«

Pismonoša ji je odvrnil:

»Vi pa, gospodična, bi bili prav pridna gospodična, ko bi le malo več vere imeli.«

»Vere? Kje pa naj jo vzamem? Hihhi,« se je gospodična zasmejala. Koj nato je živo zardela in plašno vprašala:

»Ali je kdo kaj rekel?«

»Nihče ničesar, gospodična. Ljudje so zadovoljni z vami in vas imajo radi. Le to pravijo, da je škoda, ko vas nikoli v cerkev ni.«

»Meni ni za cerkvanje; me preveč kolena bolijo.«

»Saj nihče ne pravi, da bi morali vsak dan v cerkev. Toda vi ste se vendar tudi učili krščanskega nauka in veste, da mora kristjan ob nedeljah k maši.«

»Za to nimam časa, vajena tega pa tudi nisem več.«

»Niste več vajeni tega? Torej ste poprej kdaj vendarle hodili k maši?«

»Da. Ko sem hodila še v ljudsko šolo, sem bila prav pobožna, dosti sem premolila in k spovedi sem tudi hodila. Doma pri nas pa na take reči niso nič dali. Ko sem v mesto prišla, me nihče več ni spravljal v cerkev. Pozneje sem tudi sama sprevidela, da človek tudi brez cerkve in vere lahko živi.«

»Gospodična, tedaj ste na krivi poti. Brez vere človek ni človek in ni pravi.«

»Kaj? Ali mi hočeš očitati, da nisem prav?« se je gospodična razburila.

»Nikakor ne. Mnogokaj lepega je na vas in tudi dobro voljo imate, da bi bili, kakor je prav. Ali brez vere se boste izgubili na tem in na onem svetu.«

»Habakuk, brado imaš kapucinsko, pa tudi jezik imaš kapucinski. Ali pridiganje se ti kaj malo poda, tudi premlad si, da bi mi pridigal.«

»Saj sem le dobro leto mlajši od vas. Tudi pridigati vam nočem. Le žal mi je tako, ker ste na krivi poti, ki vas bo v nesrečo pripeljala. Kajti brez vere ni sreče.«

»Toda ti, Habakuk, si tako veren, da imaš vere za dva, in vendar ni videti, da bi ti bilo Bog ve kako dobro.«

»Meni? Meni je prav dobro. Vedno mi je šlo vse po sreči,« je Habakuk urezal po svoje hudomušno in vzelo; »sreča mi je kar za petami. Nimam staršev pa sem vendarle prišel na svet; imena mi niso hoteli dati pa sem ga navzlic temu dobil — in še kako! Takega ni nikjer na Slovenskem. V otroških letih sem s češnje padel, ali na vso srcčo sem si zlomil samo eno roko, ko bi si bil lahko obe nogi. Krojač naj bi bil postal, toda sreča me je spravila više; tako sem zdaj pismonoša, občinski tajnik in nočni stražar obenem. Tudi to mi je na srečo, da sem majhen; ko bi bil kak velik Goljat, bi bil moral na vojsko in že davno bi me bili ustrelili pa bi ležal

mrtev in pokopan v daljni tuji zemlji kje. Vse življenje sem se kobacal sem in tja; od takega premetavanja sem postal okrogel kakor hlebček in se vam valim čez drn in strn pa mi nič ne de. Povsodi je sreča za meno, da ji kar uiti ne morem.«

»Ti si muhec, da ne vem, kje imaš pravo lice. In vendar se mi smiliš,« je zmajala gospodična z glavo.

»Da bi se vam smilil! To bi bila nova sreča!« je vzkliknil. »Pa se moram zahvaliti. Zmeraj mi je dobro, ker me vera drži. Ali vi, gospodična, vi boste šele tedaj videli, kako potrebna je vera, kadar vam ne bo tako dobro, kakor vam je doslej bilo.«

»Mar misliš, da mi je bilo zmeraj dobro?«

»Gotovo! Treba vas je le pogledati. Veselo živite tjavdan, starše imate in sorodnike, skrb pa še ne poznate.«

»Tako misliš, da si še nisem ničesar skusila? Poslušaj tedaj! Očeta nisem imela, to se pravi, imela sem ga, ali zahrbtno so mi ga ustrelili, ko mi je bilo šele eno leto.«

»Za sveto božjo voljo, očeta so vam ustrelili? Ali ga je kak razbojnik?«

»Ne, ampak grd sovražnik ga je iz maščevanja. Moj oče je dobil lepo službo; oni pa je mislil, da ima več pravice in da mu jo je oče odjedel. Iz zavisti in mržnje mi je lump očeta zahrbtno ustrelil.«

»Ali so ga dobili?«

»Dobili da; toda kaj nam je to pomagalo? Zločinca so obsodili na smrt, potem so ga pomilostili na dosmrtno ječo. Ali vedno smo še bili v strahu. Moja mati je dejala, da, če pride kaka amnestija in bi hudobnež prišel na prosto, naju bi obe ustrelil, tako mrz je imel ta človek na nas. Na srečo je pred šestimi leti umrl v kaznilnici.«

»Zares ste si mnogo izkusili.«

»Jaz ne toliko, ker sem bila majhna. Šele pozneje, ko sem videla mater tolikokrat vso solzeno, sem se zavedela. Tudi pokojnine sva dobivali tako malo, da naju je hudo stiskalo.«

»Ali nista dobili kaj za očetom?«

»Kdo pa naj bi nama bil kaj dal? Morilec ni imel nič drugega kakor dolge. Starši njegovi in tudi žena so mu bili že zdavnaj pomrli. Otrok na srečo ni imel.«

»Ali vam nihče ni kaj pomagal?«

»Ne — pač, da. Moj ujec in varuh, materin brat — zdaj je vpokojen višji sodni svetnik — nama je pomagal in naju tudi nekoliko podpiral. Več kaj storiti, je dejal, mu ni mogoče.«

»Gotovo ima sam družino.«

»Ne, samec je, pokojnino ima zelo lepo in tudi prihranil si je precej. Ali skop je in ne spusti rad kaj iz rok.«

»Rad vas bo pa gotovo imel.«

»Rad? Ne — no, malo že. Hvaležna sem mu pa le. Pomagal mi je, da sem se v mestu šolala, potem pa tudi, da sem dobila službo pri pošti. Samo strog je strašno in pravičen in čast mu je čez vse. Če sem prinesla iz šole kdaj kako bolj slabo spričevalo, me je grozovito zdelal. Z materjo se ga kar bojiva.«

»Ah, mater še imate! Kako pa je tej zdaj?«

»Tako, tako. Nekaj časa je ujcu gospodinjala; pa mu je zmerom preveč zapravila. Zaradi tega mu je bilo prav, ko je šla na svoje, in ji zdaj vsak mesec da nekaj kron za pomoč. Hvala Bogu, da jaz zaslužim, da ji lahko pomagam! Vsak mesec ji pošljem petdeset kron, včasih tudi več.«

»Kaj? Od te borne plače pošljete materi vsak mesec petdeset kron?«

»Seveda. Saj to ni nič. Mati mi je toliko, toliko dobrega storila, da ji tega nikoli ne bom mogla povrniti.«

Habakuk jo je premeril z dolgim, spoštljivim pogledom. Nekoliko je pomolčal, potem je dejal:

»Zelo ste dobri, gospodična, in mnogo več ste si izkusili kakor jaz. Ali čudno se mi zdi, da morete biti vedno tako židane in dobre volje.«

(Dalje prihodnjije)

Mast iz lesa

Po neki vesti iz Berlina je nemškimi kemikom uspelo izdelati umetno mast iz lesa. Poskuse s to mastjo so izvršili v Oberhausnu. — Najprej so izdelali mast, ki je bila porabna za mazanje strojev. Po nadaljnjih poskusih so novo vrsto masti iz lesa poslali raznim kaznilnicam, da bi jo tam uporabili za jed kaznjencem. Poročajo, da so bili uspehi povoljni in da je zdravstveno ministrstvo izjavilo, da je ta mast za človeka povsem užitna. Ali je užitna za vse ljudi ali pa samo za kaznjence, tega zdravstveno ministrstvo ni točno povedalo.

Zgodovinska garaža

Prva garaža na svetu ni bila v kakem svetovnem vele mestu Berlina, Londonu ali Parizu, ampak, kakor so pred kratkim odkrili, v bližini stare opuščene železniške postaje v Stuttgartu v Nemčiji. Švabski izdelovatelj prvih avtomobilov, Gottlieb Daimler, je imel namreč svojo delavnico v bližini Stuttgarta v mestecu Bad Cannstatt. Sedaj sta pa obe mesti spoznali zgodovinsko vrednost te stare delavnice ter si prizadevata postaviti jo v prvotno stanje, zbrati vse orodje, ki ga je tedanjí mojster uporabljal in vse skupaj razkazovati tujcem kot izredno zanimivost. Ozemlje, na katerem je stala Daimlerjeva vila in delavnica, je že pred nekaj leti kupila mestna občina ter namerava zgraditi nekako zdravilišče. K sreči se stoječega poslopja ni dotaknila; med njim in zdraviliščem je zasadila živo mejo in ju zvezala z lepim hodnikom iz rastlin ovijalko, da te poleg zgodovinskih zanimivosti, ki bodo razstavljene v poslopju — med njimi nekaj prvotno izdelanih avtomobilov — razveseljuje tudi pogled na krasne, osvežujoče naravno krasote.

Kreppapir en gros za trgovce najugodnejše v prodajalnah Tiskarne sv. Cirila Maribor in Ptuj.